

4. Zarzut czwarty dotyczący błędnej interpretacji przesłanek kwalifikujących infrastrukturę gazową do wyłączenia z art. 36 ust. 1 lit. b) w zw. z art. 2 pkt 33 Dyrektywy 2009/73/WE.
 - Warunkiem przyznania wyłączenia regulacyjnego dla nowej istotnej infrastruktury gazowej jest to, by poziom ryzyka związanego z inwestycją w tę infrastrukturę był taki, że dana inwestycja nie miałaby miejsca bez udzielenia wyłączenia regulacyjnego.
 - Inwestycja mająca za przedmiot budowę gazociągu OPAL została finalnie zrealizowana i ukończona w dniu 13 lipca 2011 r., więc nie można już mówić o dalszym istnieniu jakichkolwiek takich ryzyk.
5. Zarzut piąty dotyczący błędnej interpretacji przesłanek kwalifikujących infrastrukturę gazową do wyłączenia z art. 36 ust. 1 lit. a i e Dyrektywy 2009/73/WE i w konsekwencji przyjęcie, że modyfikacja wyłączenia regulacyjnego dla gazociągu OPAL nie wpłynie negatywnie na konkurencję na rynku gazu.
6. Zarzut szósty dotyczący błędnej interpretacji przesłanek kwalifikujących infrastrukturę gazową do wyłączenia z art. 36 ust. 1 lit. a Dyrektywy 2009/73/WE i w konsekwencji przyjęcie, że modyfikacja wyłączenia regulacyjnego dla gazociągu OPAL zwiększy bezpieczeństwo dostaw gazu na rynek wewnętrzny.
7. Zarzut siódmy dotyczący nieuwzględnienia konieczności respektowania treści art. 102 TFUE przez Niemiecką Federalną Agencję ds. Sieci w związku z podejmowaniem decyzji o wyłączeniu na mocy art. 36 Dyrektywy 2009/73/WE.
8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia zasady pewności prawa oraz ochrony uzasadnionych oczekiwań.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący uprzywilejowanego traktowania infrastruktury będącej przedmiotem zwolnienia, której status jest niezgodny z prawem UE.
11. Zarzuty jedenasty i dwunasty dotyczące naruszenia odpowiednio art. 274 i art. 254 Układu o stowarzyszeniu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Ukrainą, z drugiej strony.
12. Zarzut trzynasty dotyczący naruszenia art. 7 TFUE przez przyjęcie decyzji, która pozostaje w sprzeczności z innymi politykami Unii Europejskiej.
13. Zarzut czternasty, na podstawie art. 277 TFUE, dotyczący nieważności art. 2 pkt. 33 w związku z art. 36 ust. 1 Dyrektywy 2009/73/WE przez arbitralne wprowadzenie dyskryminacyjnego podziału na infrastrukturę mogąca podlegać wyłączeniu regulacyjnemu oraz pozostałą infrastrukturę niekwalifikującą się do takiego wyłączenia.

Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2016 r. – QE/Eurojust

(Sprawa T-850/16)

(2017/C 038/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: QE (Gouvy, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci T. Bontinck i S. Cherif)

Strona pozwana: Eurojust

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- nakazanie, przed wydaniem orzeczenia, przedłożenia protokołu z posiedzenia z dnia 17 marca 2016 r.;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji z dnia 22 kwietnia 2016 r. i z dnia 18 maja 2016 r.;
- nakazanie Eurojustowi naprawienia szkody poniesionej przez QE oszacowanej, z zastrzeżeniem możliwości podwyższenia lub obniżenia w toku postępowania, na 20 000 EUR (dwadzieścia tysięcy euro), wraz z odsetkami od momentu wniesienia zażalenia z dnia 8 lipca 2016 r., obliczonymi na podstawie stopy procentowej stosowanej w odnośnym okresie przez Europejski Bank Centralny do podstawowych operacji refinansujących, powiększonej o dwa punkty procentowe;
- obciążenie Eurojustu całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku podstawy prawnej, naruszenia prawa do bycia wysłuchanym, a także naruszenia zasady proporcjonalności, którymi to naruszeniami obarczona jest decyzja z dnia 22 kwietnia 2016 r.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 23 § 2 załącznika IX do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, oczywistego błędu w ocenie, naruszenia zasady proporcjonalności i obowiązku staranności, którymi to naruszeniami obarczona jest decyzja z dnia 18 maja 2016 r.
3. Zarzut trzeci dotyczący nadużycia władzy i konfliktu interesów, którymi obarczone są obydwie zaskarżone decyzje.

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2016 r. – Barata/Parlament

(Sprawa T-854/16)

(2017/C 038/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Joao Miguel Barata (Evere, Belgia) (przedstawiciele: G. Pandey, D. Rovetta, adwokaci, J. Grayston, solicitor)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem głównym, w stosownych przypadkach, stwierdzenie, że art. 90 regulaminu pracowniczego jest nieważny i nie ma zastosowania w niniejszym postępowaniu na podstawie art. 277 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- stwierdzenie nieważności zbiorowo zaskarżonej decyzji, a mianowicie decyzji dyrekcji ds. Rozwoju Zasobów Ludzkich z dnia 29 stycznia 2016 r, aby nie umieszczać nazwiska skarżącego na liście wybranych kandydatów oraz decyzji z dnia 25 sierpnia 2016 r. o oddaleniu zażalenia złożonego na podstawie art. 90 regulaminu pracowniczego;
- stwierdzenie nieważności wewnętrznego ogłoszenia o konkursie 2015/023, rozpowszechnionego wśród pracowników w dniu 18 września 2015 r.;
- stwierdzenie nieważności w całości projektu listy urzędników wybranych do wzięcia udziału w wyżej wymienionym programie szkoleniowym;
- obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi przez skarżącego.